

ПЪРВОТО КОКИЧЕ

И. Баровъ

Не докосвайте, дечица,
мойто стръкче цвѣтно,
азъ съмъ първото кокиче —
цвѣте бързолетно.

Оставете ме и въ бждни
дни да поживѣя
и на слънчице оскъдно
кратко да вирѣя.

Дълго, дълго азъ съмъ спало
тукъ, подъ прѣспа снѣжна,
и сега едвамъ разтварямъ
мойта чашка нѣжна.

Но не спрѣ ржката малка —
цвѣтето откъсна,
то не охна, само жалко
нѣженъ мирисъ прѣсна.

И посърна му челцето —
бедното кокиче!
сякашъ то не бѣше цвѣте,
а убито птиче!

Емануилъ п. Димитровъ